

EL ELE SÖYLENEN BİR ŞARKININ ARDINDAN...

Rüveyda KILINÇ

Her proje, her çocuk özeldir ve güzeldir elbette; ancak YBO projeleri

İlk projemden, Isparta Gelendost'tan döndüm.

Üç farklı köy okuluna yaptığımız ziyaret öncesinde içimde tarifsiz bir gerginlik vardı.

Omuzlarımdaki yükü, yani yaratıcı drama eğitmenliği ve fotoğrafçılık görevini layıkıyla taşıyabilecek miydim? Çocukların o saf dünyasında yanlış bir adım atar mıyım, pot kırar mıyım diye endişeleniyordum.

Ancak ilk okula vardığımızda, dışarıda Isparta'nın keskin ayazı vardı belki ama sınıfın kapısını açtığımda karşılaştığım o heyecanlı atmosfer içimi ısıtmaya yetti. Zihnimdeki tüm kaygılar o sıcaklıkla eriyip gitti.

"Teknoloji çağı çocukları, belki de her şeyi ekranlarda görmüşlerdir" diye düşünmüştüm. Ne kadar yanılmışım...

Biz etkinlikleri yaparken gözlerindeki o ışıltı, bana asıl meselenin sadece etkinlik yapmak olmadığını gösterdi.

Asıl mesele; onların yanında olmak, bir günlüğüne de olsa hikayelerine ortak olmak ve "Biz buradayız" diyebilmektir.

Fotoğrafçı olmanın büyüsunü de tam orada hissettim.

Onların gözlerinin içinin güldüğü o en saf anları yakalayıp tarihe not düşüm.

Isparta'nın o sıcacık insanının, yöresel ağızlarıyla bana 'aba' diye seslenişleri ise paha biçilemezdi. Bu hitap, beni oraya dışarıdan gelen bir misafir gibi değil, sanki o köyün bir kızı, ailenin bir parçası gibi hissettirdi.

Günün en unutulmaz anı ise finalde saklıydı.

Deneylerimizi ve atölyelerimizi tamamladıktan sonra hep birlikte okul bahçesine taştık. Öğrencisi, öğretmeni, bizler; kocaman bir halka olduk, ellerimiz sıkıca kenetlendi. Hep bir ağızdan "Hayat Bayram Olsa" şarkısını söylerken, şarkının sözlerinin sadece bir melodi değil, o an orada yaşanan gerçeğin ta kendisi olduğunu hissettim. O bahçede, o an gerçekten hayat bayramdı.

Veda vakti gelip çattığında ise o okul bahçesinden ayrılmak, düşündüğümde çok daha zor oldu. Arkamızdan el sallayan o minik eller ve umut dolu gözler, yüreğime silinmeyecek bir ders nakşetti.

O an anladım ki;

fiziksel olarak oradan ayrılısam da
sorumluluğum bitmemiştir.

Bazen yorulsam, hatta umudumu kaybedecek gibi olsam bile
durmaya hakkım yok.

Sadece kendim için değil,
o şarkıyı el ele söylediğimiz o aydınlık yüzler için
daha çok çalışmalıyım.

Onların hayallerine ışık olabilmek için durmaksızın öğrenmeli,
bıkmadan öğretmeli ve

bu yolda inançla
yürümeye devam
etmeliyim.

Rüveyda Kılınç
Boğaziçi PDR

